

[A. C. Normann.]

Jeg synes, vi kender mange eksempler på, at erhvervsdrivende, der står uden for brancheorganisationerne, afskæres fra at deltage i salget af de ved fællesmærker beskyttede varer, og uden at de under de hidtidige love har kunnet få hjælp f. eks. fra monopoltilsynet. Berlingske Tidende antyder i en leder i dag, at de kan komme med ved at blive medlemmer af brancheorganisationerne. Det er nu et spørgsmål, om de kan det; det fremgår også af den skrivelse, der er sendt til ministeren fra brancheorganisationerne, fra industriens og handelens organisationer, også detailhandlens, at det i høj grad er et spørgsmål, om de kan det.

Men jeg synes, at der også er en anden side af det spørgsmål, der bør komme med i betragtningerne. Det bør vel heller ikke være sådan — det er jo en opfattelse, som man er vant til at møde fra konservativ og venstres side, at det ikke bør være sådan — at erhvervsdrivende ad denne vej kan tvinges til at være medlemmer af bestemte organisationer. Vi skulle nødig have organisationstvang smuglet ind ad bagdøren, og jeg tror egentlig ikke, at nogen behøver at frygte misbrug af loven, når monopoltilsynet som regel bliver det organ, der kommer til at anke sagerne. Handelens og industriens organisationer, der i øvrigt går imod denne paragraf i lovforslaget, erkender i den skrivelse, jeg her har henvist til, at en diskriminering inden for en branche faktisk finder sted. Spørgsmålet er, så vidt jeg kan se, kun, om der diskrimineres på et rimeligt grundlag, og mit parti finder det rimeligt, at det spørgsmål kan komme til afgørelse ved domstolene.

Jeg kunne tænke mig, at nogle af de udtalelser, der er faldet under debatten her i dag, måske kunne få den virkning, at nogle af de brancher, der har gennemført de omkring 200 fællesmærker, som vi kender til her i landet, ville føle en vis ængstelse, som ikke er rigtig berettiget. Det er dog vist sådan, at de fleste af de 200 områder uanset denne lovændring kan føle sig ganske rolige.

Det radikale venstre vil deltage i den videre behandling af lovforslaget med velvilje; men også vi mener, at en udvalgsbehandling vil være rimelig.

Sandau: Jeg kan tilsige retsforbundets støtte til gennemførelse af det foreliggende lovforslag om fællesmærker, en lovgivning, der jo ligger så nær op ad varemærkeloven, at den næsten lige så godt kunne være en del af denne. Det er dog en såre vigtig lovgivning — til trods for at den nærmest er at ligne ved en blindtarm — idet dens oprindelse kan føres tilbage til det mest kendte fællesmærke, vi har, nemlig lurmærket, der jo er kendt verden over som et kvalitetsmærke. Det tiltalende ved en gruppe erhvervsdrivendes samling om et fællesmærke finder udtryk deri, at det anvendes til at give en garanti for varens kvalitet over for kunderne; i den retning har lurmærket jo været et godt eksempel, men flere andre er fulgt efter og er allerede velkendte.

Jeg håber, det vil være muligt i et udvalg at se nærmere på de forskellige paragraffer — der foreligger jo allerede fra forskellig side udtalelser angående lovforslaget — men det, jeg især tænker på, er den udformning, § 6 har fået. Jeg vil tro, at det må være muligt at finde en måde, hvorpå man kan sikre sig mod, at et fællesmærke kommer til at virke som en alvorlig indskrænkning i den frie erhvervsudøvelse. Da det både kan være forbundet med meget store omkostninger og med en stor indsats at oparbejde sådanne fællesmærkers renommé og et dertil svarende renommé for hele den gruppe erhvervsudøvere, der står sammen om et fællesmærke, vil det være meget betænkeligt at indføre i en lov, at et sådant fællesmærke af de her nævnte årsager skulle kunne ophæves ved dom. Det ville, synes jeg, være langt at foretrække, dersom man i stedet for at tillade forbud mod fællesmærkets brug ved dom, efter at det har været i brug over en lang årrække, kunne betinge sig visse bestemmelser i foreningens optagelsesregler. Man kunne godt gennem sådanne regler eller klausuler sikre, at fællesmærket kom til at virke både som et samlingstegn for branchens udøvere og som en animering til bedre ydelse, uden at det behøvede at få de i § 6 nævnte uheldige følger for den frie erhvervsudøvelse. Og hvad angår udlandets mulighed for gengældelse, har man jo den internationale bestemmelse om, at udlændinge har samme ret som danskere med